

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2015. április 4.
(szombat)

Földvári Tibor

JÉZUS AZ ÍRÁSOK SZERINT HALT MEG

Lekció: János 19,31-37

Alapige: János 19,31-37

Mivel előkészületi nap volt, és a zsidók nem akarták, hogy a testek szombaton a keresztfán maradjanak, mert az a szombat nagy ünnepnap volt, arra kérték Pilátust, hogy törjék el a lábszárcsontjukat, és vegyék le őket. Eljöttek azért a katonák, és eltörték az elsőnek a lábszárcsontját, majd a másikat is, akit vele együtt feszítettek meg. De amikor Jézushoz értek, és látták, hogy ő már halott, nem törték meg a lábszárcsontját, hanem az egyik katona dárdával átszúrta az oldalát, és azonnal vér és víz jött ki abból. Aki látta ezt, az tanúskodott erről, és igaz az ő tanúságtétele, és ő tudja, hogy a való igazat mondja, hogy ti is higgyetek. Mert azért történtek ezek, hogy beteljesedjék az Írás: Csontja meg ne töressék. Másutt pedig így szól az Írás: Néznek majd arra, akit átszúrtak.

Imádkozzunk!

Magasztalunk téged, mennyei Atyánk, a nagyhét minden örömhíréért. Áldunk téged, hogy egész héten a te közeledben lehettünk, lélekből elcsendesedhettünk, még ha a munkánk miatt sok feladat is volt talán. És köszönjük, Urunk, ha esetleg elfáradt akármelyikünk, talán lélekből is megfáradt a sokféle gond miatt, a gyülekezet közösségében most is az istentiszteleten éppen a te jelenléd miatt megnyugodhat, elcsendesedhet. Köszönjük, Urunk, hogy a te jelenlédet mindig igédben is adod Lelked által.

És hadd adjunk hálát, hogy most a keresztség sákrámentumában is mutatod kegyelmedet, szabadításodat. Köszönjük, hogy így is ünnepelehetünk ma nagyszombat ünnepén.

Urunk, gondolunk azokra a testvéreinkre, barátainkra, akik a betegség miatt nem tudnak velünk ünnepelelni itt a templomban. A betegágyon is, otthon is legyen kegyelem rajtuk, legyen elég nekik is a kegyelem, ahogy az apostolnak.

Kérünk, könyörülj meg azokon a keresztyén testvéreinken, akik a halál előtt vannak, akár a betegség, a súlyos baj miatt, akár az üldöztetés miatt idegen országokban vagy éppen a háború miatt itt a szomszédunkban. Urunk, amikor a halálról énekelünk ebben az énekben, megvallottuk, hogy van, aki legyőzte. Köszönjük, hogy nem kell a haláltól félnünk, a testi és a lelki haláltól egyáltalán nem kell tartanunk, mert

JÉZUS AZ ÍRÁSOK SZERINT HALT MEG

az Úr Jézus mindkettőt legyőzte. Segíts, hogy a nagyszombati örömhírben ez is hadd ragyogjon fel ma számunkra.

Azt mondd, Urunk, amire szükségünk van. Szólj, Urunk, mert hallják a te szolgálaid.

Ámen.

Igehirdetés

Nagyszombat ünnepe arra emlékeztet bennünket keresztyéneket, Isten népét, az egyházat, hogy Jézus Krisztus halott teste valóban eltemettetett, sírba került a Megváltó. A jelentősége pedig, ahogy hitvallásunk megfogalmazza, nagyon egyszerű: azért temettetett el, hogy ez bizonyosága legyen annak, hogy valósággal meghalt. Gondoljunk arra, amikor Lázár feltámasztása csodatörténete, csodája előtt még a testvére is azt mondja, hogy Uram, már négy napja halott, már sírban van, már bűdös. Az ókorban is megvolt annak a szabálya, amikor valaki a szó legteljesebb értelmében halottnak számított.

Miért kell ilyenekről beszélni ünnepen? Azért, mert az ókorban is és ma is vannak olyanok, akik vagy Jézus halálát, valóságos halálát kérdőjelezik meg, vagy azt elfogadják ugyan, de a feltámadását nem. Valamint Nagyszombat mindenképpen összeköti a nagypénteki (Jézus halálához kapcsolódó) és a húsvéti (Jézus feltámadásához kapcsolódó) történeti eseményeket, üdvtörténeti eseményeket. Tehát fontos, hogy Jézus valósággal meghalt. Éppen ezért lett érdekes számomra az, hogy János az evangéliumában, annak leírásában, még mielőtt magát a temetést leírta volna, előtte ő azt is ki akarta emelni, hogy valami más is igazolta, hogy csakugyan meghalt a Megváltó.

Hallottunk itt katonákról – Károliban vitézekről –, akik ebben az eseményben is aktívan részt vettek. Én a vitézek személye felől közelítem meg az igehirdetésben az üzenet kifejtését. A vitézek utolsó tettei, utolsó két tette mi is volt? Hogyan látható mindez a Szentírás, az ószövetségi kijelentés fényében? És mindez miért jelentős és hogyan válik üzenetté nekünk is, akik itt a mában élünk? Mindenképp hallottuk, remélem, a felolvasásból is vagy ha olvastuk, a napi csendességben, a szentíró többszörösen is kiemelte, hogy igazat ír, igaz az, amiről tanúbizonyosságot tesz, és ez maximálisan befolyásolja a tanítványok hitét. Miért olyan fontos, hogy a vitézek mit, hogyan csináltak Jézussal ott a kereszthalála utolsó mozzanatainál? Mit is tettek tehát a vitézek az Írás fényében? Miről tanít ez és hogyan válik üzenetté?

Végiggondoltam újra az eseményeket és gyakorlatilag az összes evangéliumi leírás fényében valóban a katonák, a vitézek szerepelnek a legtöbbször Jézus után ezekben a történetekben. Mindenképp fontos szereplők. Jézus kereszthalála története az elfogatástól kezdődően egészen a temetése pillanatáig, és végig ott vannak. Amennyiben a sírt is római katonák őrizték – ez nem teljesen bizonyos, a Szentírásból nem derül ki világosan –, akkor még ott is ők szerepelnek. De lehet, hogy a zsidó vezetők őrsege őrizte a sírt.

A vitézek, a katonák közvetlen végrehajtói voltak mindannak, amit Pilátus és sok tekintetben a Pilátust is befolyásoló zsidó vezetők akartak. A nagyobb bűnük nekik volt, majd látjuk, hogy a vitézek sem voltak ártatlan emberek. Mindenképp pogány származású római katonák, akiknek minden valószínűség szerint az Ószövetség nem jelentett semmit. Ez most fontos.

A szemtanú János hallotta és látta mindazt, amit a vitézek tettek. És ide egy szót hadd tegyek hozzá jelzőként: brutális tettek voltak. Különösen itt a végén. Elfogatásánál sem volt egyszerű azért az, hogy ezt a szent embert megkötözzék, az Úr Jé-

zust, aztán jött a korbács is, és ott a kihallgatás részeként meg a Pilátus zsidókkal való vitája miatt Jézus megszegyenyítése, meggyalázása, csúfolása. Gondoljunk arra, hogy szerencsejátékkal, viccelve döntik el, hogy a ruhadarabot ki szerezheti meg magának a katonák közül ott a haldokló mellett, sorsot vetnek a köntösére. És tényleg a legvégén vannak a legdurvább dolgok, amikor nagyon embertelenül megtörik a lábszárcsontjait az elítélteknek, illetve Jézus esetében durván belévágják a dárdát az oldalába. Ezek természetesen szokványos, szokásos, hétköznapi tettek voltak a katonák számára, ők ott parancsot teljesítettek és sok elítélttel tettek ugyanezt. Ebben nem volt semmi különleges.

János mégis nagyon különlegesnek értékeli a magyarázatában a hozzá fűződő hangsúlyos kijelentésében, és azt mondja: azért történetek azok, amik történtek és azért van róla tanúbizonyosság, hogy ti is higgyetek. A nem hívő, egyáltalán elkezdje hinni, ha megéri ezt a titkot, akik pedig hitben járnak, továbbra is higgyenek kitaratóan, hűséggel. A mai tanítvány számára sem mindegy, hogy hiszi-e azt, ami ott Jézussal akkor és ott történt. A 24. versben – ezt nem akartam fölolvadni, de utalok rá mindenképp – leírja, hogy hogyan vetettek sorsot a köntösére és úgy írja utána: a vitézek tehát ezt tették. Vagy ahogy az új Károli-fordítás is fordítja: a vitézek valóban így tettek. Tehát valami, ami az ő hétköznapi tettük, mégis csak fontos.

János az evangéliuma végén Jézus halála történeti leírása végén ki akarja emelni nemcsak a halála tényét, hanem annak az értelmét is. És a halálához kapcsolódó legapróbb utolsó részletek is jelentőséggel bírnak. A hívő emberek üdvössége múlik ezen az eseménysorozaton. Nem mindegy, hogy merik-e hinni azt, ami akkor és ott, úgy történt. Gondoljunk arra, amit a 20. rész végén már a feltámadás-történeteknél olvasunk, hogy „ezek pedig azért írtak meg, hogy higgyétek, hogy Jézus a Krisztus, az Istennek Fia, és ebben a hitben életetek legyen az ő nevében” – ez a 31. vers – és itt is azt mondja, hogy azért van erről tanúbizonyoságtétel, hogy higgyetek. Az előzőnél, a feltámadás-történetnél úgy mondja a 30. versben, hogy Jézus sok más jelt is művelt, amik nincsenek leírva, ezek pedig azért írtak le. Itt meg nem Jézus míveli a dolgokat, hanem vele művelnek valamit, őrajta hajtanak végre rettenetes dolgokat. És mégis a hit számára ez fontos.

Itt lépünk tovább és mindez csakis a Szentírás fényében derülhet ki. Majd a folytatásban sem lesz mindegy, hogy a mai tanítványok is csak azt látják, amit a vitézek tesznek – a mi vitézek, katonák – vagy pedig mind amögött, amit ma is tesznek a hívőkkel vagy ami történik a hívő emberekkel, amikor durva dolgok történnek talán, a mai tanítványok is tudják-e, hogy az Írás miről beszél és látják-e mindennek mögött az Írás fényében az eseményeket.

Jézusnak a kereszthalála üdvtörténeti eseményében a szokványos, hétköznapi tettek mögött mindenképpen nagyon nagy jelentőségű üdvtörténeti esemény ment végbe. A tanúbizonyoságtétel kifejezés az evangéliumban sokszor előjön, ez az egyik legalapvetőbb kifejezés János evangéliumában, és ahogy már lelkipásztorunk is utalt sokszor az utóbbi ígehirdetéseken, János levelében is úgy kezdődik az egész, hogy amit mi láttunk, hallottunk, mi arról teszünk bizonyosságot, hogy nektek is közösségetek legyen azzal, akivel nekünk közösségünk lehetett. Mi testi szemeinkkel is láttuk meg füleinkkel hallottuk, ti már csak a mi tanúbizonyoságtételünkre, de nem kis dolgok történtek.

Az evangéliumban tehát János erre teszi most a hangsúlyt. Most egyszerűen újra ki kell mondanom: tanúbizonyoságtétel arról, hogy valóban meghalt Jézus. De ha a folytatást is mondjuk, az már durva kijelentés: valóban meghalt az Isten Fia. Azért ez az ókorban nem volt olyan egyszerű kérdés, hogy az Isten Fia, aki ráadásul egyen-

JÉZUS AZ ÍRÁSOK SZERINT HALT MEG

ló Istennel, éppen ezért végeztették ki a főpapok meg a zsidók, a vezetők. De hát hogy halhat meg az Isten Fia? Semmiképpen nem lehetett tecchalott, ahogy abban az időben is gondolták némelyek. A kereszthalál rettenetes kínzásai közepette halt meg.

S halljuk, hogy az ünnep jellege miatt, meg a sabbat, a szombat jellege miatt a vezetők azonnal tudják, hogy azért a holttestek ne maradhassanak sokáig a keresztfán, illetve ha nem hálnak meg, akkor a kereszten szenvedő testek se, még élő testek se maradjanak sokáig, mert meg van írva Mózes 5. könyve 21. rész 22-23. verseiben, hogy megszentelteleníti a szent földet, hogyha a test a fán függ. Átkozott, aki fán függ. Le kell venni a holttestet, le kell venni a testet, a felakasztott testet vagy a keresztfára felfeszített testet a fáról, mert átkozott, aki fán függ. Hogyha fán függő ember van páskáünnep sabbatján, az megszentelteleníti az egész ünnepet, megszenteltelenít bennünket, akkor nem töltjük be a törvényt.

Ezért kérték Pilátustól a crucifigariumot, hogy törjék meg a lábszárcsontjaikat. S az durva volt, mert valószínű valamilyen vas eszközzel eltörték a lábszárcsontokat. Rettenetes fájdalom, talán már ebbe is belehalt az elítélt, ha nem, szegény, akkor pedig az azt követő fulladásos halál végzett vele, hiszen nem tudta kiemelni magát, hogy levegőt vegyen a kereszt szenvedése közepette. A lényeg, hogy nagyon gyorsan meghaltak az elítéltek, de rettenetes kínhalállal. Előtte is már rettenetes volt a kínhalál, ezzel még inkább.

Mivel Jézus már halott volt, ezért valamiért az ő lábszárcsontjait nem törték el a katonák, hanem mint egyfajta halottkém, az egyik katona lándzsát döfött az oldalába. Azt nem tudjuk, hogy melyik oldalon, ha baloldalra, akkor a szívét is érte az a döfés. Az egyik kommentáríró megjegyezte, hogy lehet, hogy azért sem törték el Jézus lábszárcsontját már csak úgy heccből sem, mert azért addigra a százados már kimondta, hogy csakugyan Isten Fia volt. És megjegyzi a kommentáríró, hogy lehet, hogy a százados nem engedte, hogy tovább viccelődjenek vele a beosztottjai. Akkor ő már tisztelettel tekintett Jézusra. A lényeg azonban, hogy valamiért a katona, aki végezte ezt a rettenetes, brutális tettet, Jézus lábszárcsontját nem törte meg.

Ennek az eseménynek azonban, ami – újra mondom –, szokásos esemény volt, János látja a jelentőségét és az értelmét is. Láttatni is akarja. Nemcsak azt mondja el tehát, hogy valóban meghalt Jézus, az Isten Fia, hanem, hogy miért is halt meg, meg hogyan halt meg. S akkor látjuk, hogy átokhalállal halt meg a kereszten – le kellett venni a testeket a keresztről, mert átkozott, aki fán függ – és mindenképpen úgy halt meg mint a megöletett Bárány. Itt rögtön kapcsolópont van már számunkra János evangéliumának ahhoz a kijelentéséhez, amit az 1. rész 29. versében Keresztelő János így fogalmazott meg: „íme az Isten ama Báránya, aki elveszi a világ bűneit”.

Jézus páskabárányként vagy húsvéti bárányként halt meg. Az ő halálának az értelme, jelentősége egyik része tehát ez. Nem akármilyen halállal halt meg az az egyetlen elítélt ott a kereszten. A másik kettő nem így halt meg, azok lábszárcsontját megtörték, de az a mozzanat, hogy az ő lábszárcsontja nem tört meg, mindenképpen ószövetségi ígéret beteljesedése. Azt gondolom, hogy a testvérek, ezt tudjátok is, mert sokszor volt erről szó. Most csak a hangsúly miatt emeljük ki újra, hogy az egyiptomi szabadulás történetében lett kimondva a törvényben, hogy a páskabárány csontját nem volt szabad megtörni. Mózes 2. könyve 12. rész 46. verse vagy a Mózes 4. könyve 9. rész 12. verse.

Amikor pedig Pál apostol arról beszél, hogy Jézus, a mi húsvéti bárányunk megáldoztatott, megöletett – ott a Korinthusi 1. levél 5. rész 7. versében –, akkor ő is már Jézus páskabárány voltára utalva beszél az ő halála jelentőségéről. Nagyon csúnya, gonosz bűnökről ír ott az 5. részben az apostol, a gyülekezet rettenetes szent-

ségtelenséget élt meg, és ezzel szemben elmondja az apostol, hogy micsoda tisztasága lehet a hívőknek, a közösségnek mégis, mert a mi páskabarányunk, a mi húsvéti bárányunk megáldoztatott.

Az Úr Jézus tehát az ószövetségi ígéret beteljesítője lett. A Zakariás könyve 12. rész 10. verse pedig azt az ígéretet írja le, hogy valóban néznek majd arra, akit átsegeztek, átszúrtak. Az a kijelentés ott a zakariási próféciában Isten népének a szabadulását hirdeti meg, szabadulás, Isten szabadítása az ellenségtől, a népe kiszabadul az ellenség kezéből, és mindenképpen benne van már ott is, hogy a bűnös nép azért került ellenség kezébe, mert Izrael ószövetségi népe vétkezett, de az Úr szabadítása jelzi, hogy a bűnüket is eltörli. Nemcsak a fizikai felszabadulás, hanem a lelki felszabadulás öröme, békessége a zakariási próféciában. János ezt akarja kiemelni, hogy beteljesedett valami az Úr Jézus meghalása utáni közvetlen pillanatokban és ez igazolja, hogy ő milyen halállal halt. Már nemcsak kereszthalállal valóban meghalt, hanem kereszthalállal, a páskabarány halálával. Természetesen azon az ünnepen nagyon sok bárányt leöltek ott a templomban, de az igazi páskabarány, az ott a kereszten halt meg – hangsúlyozza János. A Szabadító, a Messiás halt meg. Van bűnbocsánat, van testi, lelki szabadulása Isten népének.

S azért itt rögtön hadd mondjak egy gondolatot: tudunk-e úgy imádkozni a kárpátaljai magyarokért, meg az ukrán-orosz konfliktusért, hogy hisszük is, hogy az Úrnak van hatalma bármikor szabadulást adni abból a konfliktusból? Vagy úgy imádkozgatunk és talán majd a nagyhatalmak egyszer eldöntik? Hogy merünk-e hittel imádkozni, hogy: Uram, Jézus meghalt, ő szabadulást szerzett, adj, Uram békességet, szabadítsd meg az ottaniakat! Vagy tudunk-e imádkozni hittel nem hívő szereteteinkért, akik nagyon kemények még mindig, és olyan nehéz elhinni, hogy bármikor váltanak? Vagy elrontott kapcsolatokért? És úgy érezzük, hogy nem lehet már helyrehozni. Nemcsak a biológiai halálról van szó nagyszombat igehirdetésében, hanem a lelki halálról is. Meg arról a fajta lelki halálról, ami tényleg az emberi kapcsolatokban már halálra van ítélve és nincs visszaút. De az Úr Jézus, a páskabarány halála azt hirdeti, hogy van szabadulás. Nem véletlenül nem töretett meg a csontja.

És még itt mondani kell egy fontos igazságot: a kereszthalál azt is hirdeti, hogy átokhalál. Nemcsak páskabarányként halt meg Jézus, hanem kereszthalállal, tehát átokhalállal. A Galata levél 3. részében a 15. versben megint Pál apostol írja Isten Lelkétől vezetve: Krisztus váltott meg minket a törvény átkától, mert meg van írva: átkozott mindaz, aki fán függ. Krisztus átokká lett érettünk – mondja az apostol. Nemcsak bűnné, nemcsak magára vette a bűnt, hanem magára vette az Isten átkát. Átkozott, aki fán függ. „Krisztus váltott meg minket a törvény átkától átokká lévén érettünk, mert meg van írva: átkozott minden, aki fán függ.” Amikor azt mondjuk, hogy átkozott – szoktuk használni magyarban is ezt némely emberekkel szemben, még keresztyén ember száján is kicsúszhat, amikor nem figyel oda, mert annyira megbántott és azt mondja, hogy átkozott – vagy az okkultizmushoz kapcsolódóan megátkozni, megátkoztatni valakit, ezek a gondolatok is jelzik, hogy ez egy nagyon szörnyű kifejezés.

De milyen a valóságos? Ezek csak emberi dolgok vagy okkulthoz kapcsolódó sötét sátániak. De itt az Isten átkáról van szó. Az meg szentség és igazság. Ha az Isten átka, akkor nincs benne a kegyelem. Ha az Isten megátkoz valakit, akkor annak testileg, lelkileg örökre vége. Ha Isten mondja ki valakiről, hogy átkozott, akkor ott nincs váltság, ott nincs szabadulás, akkor ott örök kárhozat van. És az Úr Jézus ezt is elhordozta. János így írja le itt az utolsó, vitézek által végbevitt eseményekben, a másik evangéliumban pedig akkor mondja el, amikor sötétség mutatja az ítéletet – hallot-

JÉZUS AZ ÍRÁSOK SZERINT HALT MEG

tuk a nagypénteki istentiszteleten – vagy amikor Jézus kimondja: „én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?” „Krisztus váltott meg minket a törvény átkától átokká lévén érettünk.” Azaz aki látja Jézust, a páskabarányt így meghalni a kereszten és hisz benne – ahogy János írja, hogy higgyetek –, annak a bűnei, kárhozata, az ítélete el van rendezve, annak az élete Jézushoz tartozik már.

Ez fantasztikus igazság. A katona átdöfte Jézus oldalát, nem törték meg a láb-szárcsontját, ilyen apró, szokványos, hétköznapi események, és mégis a mögötte levő, az Írás fényében vallható, az ígéretek fényében látható valóság, üdvtörténeti esemény. És ennek az áldása ránk is vonatkozhat. Nekünk semmit nem kell ezért tenni, hittel megragadhatjuk.

Gondoljunk arra, mikor a bárányokat vitték, az áldozati állatot vitték mielőtt még a pap megölte volna az állatot és kifolyatta volna a vérét, előtte a családfő – ha család vitte – mindig rátette a kezét a bárány fejére, megvallotta a bűnét, megvallotta, hogy helyettünk hal meg és aztán így lett a bárány megölve. A hit – most ez a jelképesen mondva – cselekedet, hogy tudom, hogy miattam és érettem, én nem tudom Jézus fejére tenni a két kezemet, de magyar szokás szerint összekulcsolom imádságra, vagy ha az ószövetségi időben élnénk, akkor felemelem a két kezemet és az Úrra tekintek térdelve vagy fekvé, az mindegy, hogy milyen testtartásban, de amikor a hívő ember látja, hogy ki lett átokká értem, ki vette át a bűneimet. Jézus mindent elvégzett. Ilyen értelemben mi Jézusra nézünk, ahogy a Zsidókhöz írt levél 12. része mondja. Valóban meghalt, valóban Isten Bárányaként öletett meg,átkozottként.

Az utolsó gondolat pedig, ahol még néhány személyes bátorító vagy vigasztaló igazságot mond az Írás, hogy valóban, mivel ígélet szerint halt meg így Jézus, valóban Isten terve, akarata és célja szerint. Ami itt történt, nem Pilátus meg a zsidó vezetőknek a döntése, akarata volt, nem a vitézek végrehajtó cselekedete, hanem ami itt történt, ezt is Isten így akarta, ennek így kellett történnie, mert az isteni ígélet évezredekkel vagy évszázadokkal korábban előre megmondta. A vitézek tettei, ezek a látható dolgok, rettenetesek, brutálisak, de a tanítvány, aki ismeri az igét, ismeri az Urat, tovább lát a láthatóknál és tudja, hogy ott van az Úr mindenek fölött és mindenek mögött és itt nem történnek véletlenek. Jézussal sem és azóta sem.

Ez a gondolat azért fontos, mert az ott Jézussal megtörtént egyszer s mindenkorra, nincs többé áldozat. De Jézus maga is beszél arról még a tanítványainak és utána is hányszor az újszövetségi kijelentésben, hogy bizony, ha tanítványai leszünk Jézusnak, akkor akár kereszthalált is lehet halni Jézus tanítványaként is. Lehet üldöztetésben rész, lehet, hogy a vitézek, a katonák a római császártól parancsot kapnak az üldöztetésre, hogy üldözzétek az övéit. És ma is van ilyen. Magyarországon most nem üldöznék bennünket, de halljuk, hallottam a rádióhírekben, hogy Kenyában is azért keresztyéneket akartak elsősorban kiirtani ott az egyetemen. De akkor is, amikor történik ilyen rettenetes értelmetlennek tűnő öngyilkosság, amiben meghalnak a repülőn utazó utasok is, mindenki sajnálja azt is, aki elkövette, meg a többieket is, van halál, van gyász. És amikor Jézuséi élük át ezt, akkor szörnyű arra gondolni, hogy mit tesznek a mai vitézek. Hogy történhetnek ilyenek? Ezért volt fontos nekem, hogy ezek a szokványos, a bűneset utáni világban sajnos szokásos események mégis csak a hívő ember számára nem véletlenek. Ma is minden Isten akarata, terve és célja szerint történik az övéivel. Akármi is történik, mindenről tud az Úr.

A 34. Zsoltár 21. versét még ideolvasom, s a 20. verset is, hogy lássuk az összefüggést, tehát Zsoltárok 34,20-21: „Sok baja van az igaznak, de valamennyiből kimentti az Úr. Megőrzi minden csontját, egy sem töretik meg azokból.” Megőrzi minden csontját, egy sem törik meg azokból. Az ősi, a görög nyelven írt Újszövetségnek

a jegyzetében is oda van téve a jánosi bibliai vershez ez a zsoltáridézet is. Korábban csak a páskabarányra vonatkozó ígéretet említettem, mert itt van helye a magyarázat miatt a zsoltáridézetnek. Jézus igaz volt. Nem törtetett meg a csontja. De azért érdekes, hogy hogy őrizte meg őt Isten, hiszen Jézus meghalt. Igen, úgy halt meg, hogy nem törtetett meg a csontja, azaz Jézus személyébenben azt is látjuk, hogy igaz valaki – és előtte elhangzott, hogy „Sok bánata van az igaznak, de valamennyiből kimentti az Úr” – viszont Jézussal is megtörtént, hogy a halálból nem mentette ki őt az Úr, az Atya, de a csontja nem törtetett meg. Tehát történt vele valami, ami a vitézek miatt rettenetes és brutális, de az isteni terv részeként mégis úgy történt, ahogy.

S ha ezt a zsoltárt magunkra értelmezzük, nekünk is igaz és ránk is vonatkozik: „Sok baja van az igaznak, de valamennyiből kimentti az Úr. Megőrzi minden csontját, egy sem törtetik meg azokból.” És amikor elesünk és eltörük a csontunk vagy bal eset ér, mert egy részeg autós elüt és csontom török és lebénulok..., bocsánat, hogy ilyen példát mondok, akkor ez a zsoltár nem igaz? Igaz. Igaz a zsoltár. Mit akar Isten elvégezni bennem, általam akkor, amikor ilyen dolgok történnek? A hívő ember mindig egyből így kérdez. Gondoljunk arra, ami Jóbbal történt, azért ő se kis tragédiát élt meg vagy élt át. És hogy az első gondolata azonnal az Úr volt, hogy hogy van benne az Úr ebben az egészben. Ezért kezdi Jób imádni az Istent.

Nekem, amikor az ukrán és az orosz konfliktus elmérgesedett és jöttek a hírek a kárpátaljai testvéreinkről, magyarokról, akkor eszembe jutott az is, hogy tényleg, az Úr Jézus azt mondta, hogy az ő eljövetele előtt lesznek háborúk, nemzet támad nemzet ellen. Mi magyarok itt Magyarországon is éltünk át hasonlót, most nekik adatik sajnos ez a nagyon nehéz időszak. Hogy vajon az Úr mit akar elvégezni a kárpátaljai hívő testvéreink életében, hogy ezt a szenvedést kell, hogy hordozzák? Meg mi hogyan tudunk segíteni? De mi is csak akkor tudunk segíteni, ha látjuk az Urat és nem csak sajnálkozunk, mert kell sajnálkozni és kell imádkozni, de látni az Urat.

Azt is jegyezzük meg, hogy a Jelenések könyve 1. rész 7. versében Jézus Krisztus eljöveteléről van szó és ott is idézi a zakariási próféciát, de ott nem a szabadulás fényében, hanem az ítélet fényében. Isten népének szabadulás lesz az eljövetele, de jaj azoknak, akik átszegezték őt, még azok is meglátják az eljövendő Jézust, akik átszegezték őt. A Jelenések könyvében is ott van a megöletett Bárány, a megöletett páskabarány szimbolikus képével leírva Jézus. Csodálatos képek! De jaj annak, akik hitetlenül találkozik az eljövendő Úrral! A keresztyének üldözésére gondolva újra: fáj a szívünk, de át kell nekik is élni ezeket az időszakokat, de Jézust várhatják ők is vissza, aki igazságosan ítél majd.

Eszembe jutott még egy nagyon kedves ige a 139. Zsoltár 15. versében. Ez az a zsoltár, ahol Isten mindenhatóságáról, mindentudásáról van szó. S ahol ilyen ókori ultrahangfelvételes 4D-ben – úgy tudom, már nem csak 3D-s ultrahang felvétel létezik – megmutatja, hogy hogyan is alakul a kicsi magzat az anyaméhben. Ez olvasható a zsoltár szövegében: „Nem volt elrejtve előtted az én csontom, mikor titokban formáltattam és idomítottam, mintegy a föld mélyében. Látták szemeid az én alakatlan testemet, és könyvedben ezek mind be voltak írva: a napok is, amelyeken formáltatni fognak; holott egy sem volt még meg közülök.” Itten pozitívan. Nem-hogy nem török meg a csont, hanem már a magzatnak a csontja, csontozata és az a kicsi élet ott az anyaméhben, úgy növekszik, amit az Úr lát, ismer és az ő akarata képpen halad előre. De hadd mondjak egy szomorút: baleset történik, valamit elront az orvos vagy szomorú hírt közöl az orvos az ultrahangfelvétel után, hogy valami baj van a csontokkal, a koponyacsonttal, még nem nőtt be úgy, ahogy kellett volna... A hívő ember akkor is az Úrra kell, hogy nézzen.

JÉZUS AZ ÍRÁSOK SZERINT HALT MEG

Nagyszombat, az az Úr Jézus temetésére emlékeztető ünnep. A temetés, az szomorú dolog. A gyász, az szomorú dolog. De ha Jézusra nézünk, és az Írás fényében látjuk a megöletett Barányt, Jézust, a győztest, a szabadítót, akkor a mi időnkben is, amikor nehézségek és bajok vannak, amikor nagy baj van és szükségem van az Úr szabadítására, nagyszombat is azt hirdeti: nézz az Úrra, bízz benne, lásd meg őt, keresd az ő akaratát, imádd az Urat, ahogy Jézus is tette. Jézus Krisztus halála, temetése azt hirdeti: győzött a Megváltó. Készült az ő feltámadására, feltámasztatására.

Mártának nem véletlenül mondta azt gyászában is: „Én vagyok a feltámadás és az élet. Aki hisz bennem, ha meghal is él és aki csak él és hisz énbennem, soha meg nem hal.” Azaz örökre nem fog elkárhozni. Mártának nem volt más, csak az Úr Jézus jelenléte. „Én vagyok a feltámadás és az élet.” Nagyszombat ünnepén ezt hirdethetjük mi is bárkinek, bármikor, a gyászában is. Segítsen az Úr bennünket bízni őbenne, látni őt, ahogy János is látta és az események mögött ma is mindig keresni és látni az Urat.

Imádkozzunk!

Mennyei Atyánk, magasztalunk azért téged, hogy Jézus Krisztus vitte végbe a megváltó művet, és köszönjük, hogy ő elvégzett mindent. Áldunk, hogy az ő szenvedése, halála leírásában, történetében is minden emberi tényező mögött láthatunk téged, tudhatjuk, ki vagy te, mit tettél értünk az Úr Jézuson keresztül.

Megvalljuk, Urunk, hogy amikor bennünket érnek bajok, nehézségek, akkor nem könnyű rád nézni, de köszönjük, hogy épp ebben az evangéliumban is bátorítasz, hogy higgyünk benned. Köszönjük, Urunk, amikor mi is bátoríthatjuk egymást tanúbizonyságot téve terólad.

Köszönjük neked, hogyha nyugodt életet élhetünk békességben. Ugyanakkor tudod, hogy nagyon fáj a szívünk a kárpátaljai testvéreinkért, meg az orosz és az ukrán emberekért. Hálásak vagyunk, hogy hittel kérhetjük: adj ott békességet, Urunk!

Könyörülj meg a keresztyénüldözés miatt szenvedésben lévő testvéreinken. Segíts nekik is hordozni ezt a nehéz terhet, szabadítsd meg őket, Urunk, akaratod szerint.

Kérünk, Urunk, a beteg testvéreinkért, akiknek fájnak a csontok. Könyörülj meg rajtuk, Urunk, hogy bízzanak benned, lássanak téged. Segíts, hogy a hitben járó orvosok és ápolók a hivatásuk teljesítése közben is ne csak testileg, hanem lelkileg is tudjanak támasz lenni, amikor adatik lehetőség.

Könyörülj meg a gyászolókon, adj vigasztalást nekik, kérünk.

Urunk, hadd köszönjük meg az örömteli pillanatokot is. Köszönjük a születéseket, a boldog családi életet, házasságokat. Köszönjük, Urunk, amikor a te kegyelmed, a te szabadításod ilyen módon is megmutatkozik. Urunk, ez nagy ajándék, és ez is terád mutat.

Köszönjük, hogy a szép és a nehéz napok idején egyaránt Jézusban láthatjuk a mi megtartatásunkat. Hogy ránk is igaz, hogy ő velünk van. Szeretnénk benne bízni, Urunk, segíts ebben nekünk.

Végül imádkozunk, Urunk, most is népünk vezetőiért. Közülük is minél többen hadd legyenek tieid, ők is tudjanak a nehéz döntések közepette is jól dönteni, és tartsd meg őket alázatban, kérünk.

Jézus érdeméért hallgasd meg imádságunkat, amit most csendben is elmondunk teneked.

Ámen.